Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδοι τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.- Τόμος 16ος — *Ἐν Ἀθήναις, 1 Αὐγούστου 1909* — *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 35*

Η ΛΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ὑπὸ L. LECOMTE]

Γ'. *(Συνέχεια)*

Μόλις ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέξεις, καὶ κραυγὴ τρομερὰ ἠκούσθη πλησίον μας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ φράκτου, καὶ συγχρόνως ἡ φωνὴ τοῦ βαρώνου ἐξερράγη μανιώδης:

— Κλέφτες;! ἀνέκραξε. Καὶ ποιὸς μιλεῖ γιὰ κλέφτες; Ψέμματα! Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ κλέφτες!...

Ἐξεπλάγην τόσον, ὥστε οὔτε κἂν ἐσκέφθην νὰ παντήσω. Ὁ βαρῶνος ἐξηκολούθησε μὲ τὸ ἴδιον ὕφος:

— Οἱ παλιάνθρωποι, οἱ ἄτιμοι τὸ λέγουν αὐτό... Δὲν ὑπάρχουν κλέφτες!...Οἱ κακοὶ χάνουν τὰ λόγια τους!... Δὲν εἶνε ἀλήθεια! Ψεῦτες!.... Δειλοί!...

Ἐκυτταζόμεθα, ἡ Κάτελ κ' ἐγώ, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἕτοιμοι μᾶλλον νὰ γελάσωμεν παρὰ νὰ θυμώσωμεν.

— Τὰ εἴδατε λοιπόν, κύριε; εἶπεν εἰς τὸ τέλος ἡ Κάτελ. Τί σᾶς ἔλεγα ἐγώ; Ἐξόριστος μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε..., σίγουρα ὅμως εἶνε παλαβός.

— Ὁ παπᾶς μοῦ εἶπε πῶς δὲν εἶνε! ἀπήντησα.

— Καλά, καλά· αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, κύριε Ὑδών.

«Ὁ κύριος Ἐνορὶ δὲν εἶνε διόλου τρελλός...»
(Σελ. 281, στ. β'.)

Ὅ,τι εἴδαμεν τὴν ἀκόλουθον ἑβδομάδα, ἦτο πραγματικῶς ἱκανὸν νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ ἀτυχής μας γείτων βαρῶνος δὲν ἦτο διόλου εἰς τὰ λογικά του. Ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ποὺ διηγήθην ἀνωτέρω, δὲν παρῆλθεν οὔτως εἰπεῖν οὔτε μία μόνη νύξ, χωρὶς νὰ σημειωθῇ μὲ κάποιον τρελλοκάμωμα τοῦ παραδόξου γέροντος. Πάντοτε σχεδὸν τὴν ὥραν ποὺ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐκοιμῶντο βαθύτατα εἰς τὸ χωρίον, ὁ κύριος Ἐνορὶ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ τὴν *φασαρίαν* του, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Κάτελ.

Καὶ πρᾶγμα περίεργον!

Κάθε φορὰν ποὺ ἐπλησίαζεν ἡ σελήνη κατακόκκινη νὰ δύσῃ εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς θαλάσσης, ὁ γείτων μας ἐστέκετο ἀκίνητος, ἐστραμμένος πρὸς αὐτήν, ἀτενίζων αὐτήν, κάποτε δεικνύων αὐτὴν μὲ τὸ δάκτυλον, καὶ ἔπειτα καλύπτων τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο του χεῖρας καὶ ἐκβάλλων βραχνοὺς στεναγμούς. Τοῦτο ἐφαίνετο ἐπαναλαμβανόμενον συχνάκις καὶ ἀπὸ πολὺν καιρόν.

Τώρα ὅμως, σχεδὸν κάθε βράδυ, εἰς τὴν αὐλὴν ἢ εἰς τὸν κῆπον τοῦ βαρώνου, ἐφιλοδωρούμεθα ὑπ' αὐτοῦ διὰ συναυλίας βλασφημιῶν, ὕβρεων, παραπόνων καὶ λυγμῶν. Θὰ ἦτο πολὺ διασκεδαστικὴ αὐτὴ ἡ συναυλία, ἐὰν δὲν ἦτο τόσον λυπηρά!... Μίαν φοράν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶδα τὸν μανιακόν μας,— διότι δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὸν χαρακτηρίσω ἀλλέως,—νὰ κρεμᾷ, νὰ παγχονίζῃ ἓν ἀνδρείκελλον, φορροῦν ἀρκετὰ εὐπρεπῆ ἐνδύματα, ἀπὸ τὸν μεγάλον κλῶνον μιᾶς ἀκακίας, φυτευμένης εἰς τὴν γωνίαν τῆς αὐλῆς του. Ἀλλὰ τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν, τὸ ἀνδρείκελλον δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐκεῖ.

Δὲν ἦτο τοῦτο μόνον.

Μίαν νύκτα, μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐξύπνησα ἀπὸ μίαν ζωηρὰν λάμψιν. Νομίσας ὅτι ἐξερράγη πυρκαϊά, ἐπήδησα ἀπὸ τὴν κλίνην μου καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ παράθυρον.

Ἠπατήθην. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἀκόμη, ἐπρόκειτο περὶ τρελλοκαμώματος τοῦ βαρώνου...

Ἐστέκετο ἐκεῖ, ὄρθιος εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, πλησίον πυρᾶς, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνάψῃ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔριπτε ἀσπρόρουχα καὶ φορέματα. Παρὰ τὸ πλευρόν του διέκρινα σωρὸν βιβλίων καὶ χαρτίων. Ἀλλά, τὴν στιγμὴν ποὺ ἦτο ἕτοιμος νὰ ρίψῃ μίαν ἀγκαλιὰν ἀπ' αὐτὰ εἰς τὴν φωτιάν, προσέτρεξεν ὁ γηραιὸς Ἐφφλὰμ μὲ πρόσωπον ἠλλοιωμένον, καὶ ἱκέτευσε μὲ φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ τὴν συγκίνησιν:

— Ἀ! μή, καπετάνιε μου!... Μὴ τὰ βιβλία!..Δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτό!..Λυπηθῆτέ τα, καπετάνιε μου! Μὴ κάψετε καὶ τὰ κακόμοιρα τὰ βιβλία!...

Ὁ βαρῶνος μὲ ἀπλανὲς βλέμμα, τὸν ἐκύτταζεν ὡς ἠλίθιος. Ἔπειτα ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ χέρια, ἐξέβαλε φοβερὸν στεναγμὸν καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἐκλείσθη, ἀφίνων τὸν Ἐφφλὰμ νὰ περισυλλέξῃ ὅσα πράγματα εἶχαν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς φλόγας.

. . . . . .

Ἀλλ' ἀκούσατε τὸ τέλος.

Τὴν ἐπαύριον, μόλις εἶχα σηκωθῆ, — θὰ ἦτο ἡ ἑβδόμη ὥρα, — κάποιος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ γείτονός μου...

Ἐκύτταξα μηχανικῶς μέσα ἀπὸ τὴν γρίλλιαν. Εἶδα τὸν Ἐφφλὰμ νὰ διασχίζῃ τὴν αὐλὴν διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ νοίξῃ. Καὶ ἔξαφνα ἔμεινα κατάπληκτος, βλέπων νὰ εἰσέρχεται... ποῖον;... τὸν ἐφημέριον τὸν ἴδιον!

Οὐδέποτε τῳόντι, καθ' ὅσον ἐγνώριζα, ὁ γηραιὸς ἱερεὺς εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὸν βαρῶνον.

Ὁ Ἐφφλὰμ ἐφάνη ὅσον κ' ἐγὼ ἐκπληττόμενος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν, καὶ μάλιστα ὀλίγην ἔδειξε διάθεσιν νὰ φίσῃ τὸν ἱερέα νὰ εἰσέλθῃ. Ἀλλά, μετὰ σύντομον συνομιλίαν, ἔκαμε ζωηρὸν κίνημα τρόμου, καὶ μὲ προφανῆ προθυμίαν, ἔνευσεν εἰς τὸν ἱερέα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

«Νάπαγχονίζῃ ἐν ἀνδρείκελλον ἀπὸ τὸν κλῶνον μιᾶς ἀκακίας...»

Εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὴν οἰκίαν. Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ ἐφημέριος ἐξῆλθεν, ἀλλ' ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ βαρώνου, ὡχροῦ ὡς ὁ θάνατος καὶ κατεχομένου ὑπὸ συγκινήσεως ἀπεριγράπτου. Ἔσπευδε πυρετωδῶς, ἀκολουθῶν τὸν ἱερέα· ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ προχωρήσῃ πέραν τῆς αὐλείου θύρας,—τόσον ἡ ταραχή του ἦτο μεγάλη. Ἐδέησε νὰ σταματήσῃ ἐκεῖ καὶ μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ὑποβασταζόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον συγκεκινημένος ἀπὸ τὸν κύριόν του.

Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως, ὁ Ἐφφλὰμ ἐγύρισε καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δρόμου, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ ἀνοικτή, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ ὡς νὰ ἐπερίμενε κάποιον.

Τῳόντι, μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, εἶδα νὰ φθάνῃ καὶ νὰ εἰσέρχεται ἓν νέον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μοὶ ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστον.

Ἦτο νέος, νεώτατος,—δεκαοκτὼ ἐτῶν τὸ πολύ,—ὠχρὸς καὶ ἰσχνός, πτωχικὰ ἐνδεδυμένος, σχεδὸν ρακένδυτος.

Ὥρμησε πρὸς τὴν οἰκίαν, ὅπου μετ' ὀλίγον ἤκουσα μεγάλην κραυγὴν καὶ τὴν φωνὴν τοῦ βαρώνου, ὁ ὁποῖος ἐθρήνει λέγων: «Συχώρεσέ με!...»

Ἔπειτα, ὁ Ἐφφλὰμ ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς οἰκίας καὶ κανεὶς ἦχος δὲν ἔφθασε πλέον εἰς τὴν ἀκοήν μου, μολονότι ἐπρόσεχα νἀκούσω...

Ε'.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐδέχθην τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἐφημερίου, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἀπτινοβολοῦσε.

Μετὰ σύντομον χαιρετισμὸν ἐκάθησε καὶ μοῦ ἐξέθεσε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του.

— Ἔρχομαι, μοῦ εἶπεν, ἐκ μέρους τοῦ κυρίου βαρώνου Ἐνορί, ὁ ὁποῖος, ἄλλως τε, θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον ὁ ἴδιος νὰ σᾶς ζητήσῃ συγγνώμην δι' ὅλας τὰς ἐνοχλήσεις ποῦ σᾶς ἐπροξένησεν ἡ δυσθυμία του τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρόν... Τῷ συνέβη... τὸ εὐτυχέστερον γεγονός... ἡ μεγαλητέρα χαρὰ ποῦ ἠμποροῦσε ποτὲ νὰ ἐλπίσῃ... Σήμερον ἐκανεῦρε τὸν υἱόν του Γκουλβάν, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι δὲν θὰ ἐπανέβλεπε ποτέ...

— Ἀ! ἦτο ὁ υἱός του! ἀνέκραξα.

— Τὸν εἴδατε;.. Ναί... τοῦ ἦλθε σήμερα τὸ πρωὶ μετὰ δύο ἐτῶν σκληρὰν ἀπουσίαν, μετὰ δύο ἐτῶν στερήσεις καὶ δυστυχίας, ἀλλ' εὐτυχῆς, χαρούμενος, διότι ἐπιστρέφει ἐξηγνισμένος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ φοβεροῦ κατρός του... Δὲν ἐννοεῖτε; Θὰ μάθετε τὰ πάντα, διότι ἡ ἐχεμύθεια δὲν ἔχει πλέον κανένα λόγον.

Καὶ ὁ ἱερεὺς ἐξηκολούθησε:

— Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ὁ βαρῶνος ὑπῆρξε πάντοτε ἄνθρωπος αὐστηρός, ἀδιάλλακτος προπάντων εἰς τὰ ζητήματα τῆς τιμῆς, σκληρὸς κάποτε πρὸς τὸν υἱόν του, μολονότι τὸν ὑπεραγαπᾷ. Ἔτσι δὲν τοῦ ἄφινε ποτὲ εἰς τὴν τσέπην παρὰ πολὺ ὀλίγα χρήματα. Ἀλλά, ἔρχομαι εἰς τὰ γεγονότα. Μίαν ἡμέραν, περιπατῶν εἰς ἀπόστασιν μερικῶν χιλιομέτρων ἀπὸ ἐδῶ, ὁ νέος Γκουλβὰν συνήντησεν ἕνα παλαιὸν συμμαθητήν του, τοῦ ὁποίου ὀφείλω νἀποσιωπήσω τὸ ὄνομα. (Ἂς τὸν λέγωμεν, ἂν ἀγαπᾶτε, Ἰούλιον.) Ἦτο πολὺ διεφθαρμένον ὑποκείμενον. ἀλλὰ μὲ γλυκὺ πρόσωπον καὶ μὲ ἀκόμη γλυκυτέραν γλῶσσαν ὑποκριτοῦ... Εἶχεν ἔλθῃ νὰ περάσῃ μερικὰς ἑβδομάδας εἰς τοῦ θείου του, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν...

Ὁ Ἰούλιος αὐτὸς δὲν ἐκοπίασε πολὺ νὰ κατακτήσῃ καὶ πάλιν τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πρώην συμμαθητοῦ, — ἀγαθοῦ καὶ ἀφελοῦς, ὅσον ἄλλως τε καὶ ὑπερηφάνου, — ἀγρίως ὑπερηφάνου, *δυστυχῶς*, ὡς θὰ πεισθῆτε μετ' ὀλίγον.

Συνέβη λοιπὸν νὰ παρασύρῃ βαθμηδὸν ὁ Ἰούλιος τὸν Γκουλβάν εἰς κακάς, πολὺ κακὰς ἕξεις, καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ συχνάζῃ μαζί του εἰς τὰ καπηλεῖα, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ τὸν μάθῃ «νὰ παίζῃ μπιλλιάρδο».

Τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς διηγηθῶ, συνέβη πρὸ δύο ἐτῶν, τὸν προπαρελθόντα Σεπτέμβριον.

Ὁ βαρῶνος Ἐνορί, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ του Ἐφφλάμ, εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ δύο ἡμερῶν διὰ κυνήγιον, εἰς τὸ κτῆμα ἑνὸς φίλου του, εἰς τὸ Φινιστέρ.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ Ἰούλιος προσεκάλεσε τὸν φίλον του Γκουλβάν, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ μόνος εἰς τὸ σπίτι, νὰ ὑπάγῃ νὰ περάσῃ τὴν δευτέραν ἡμέραν εἰς τοῦ θείου του. Ὁ Γκουλβὰν ἐδέχθη, μολονότι ὁ πατέρας του τῷ εἶχεν ἀπαγορεύσῃ νἀφίσῃ τὸ σπίτι. Ὁ Ἰούλιος ἦλθε νὰ τὸν πάρῃ, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐφιλοξένησεν ὀλίγον ὑπὸ τὴν στέγην του, καὶ τῷ ἔδειξε τὴν κατοικίαν τοῦ βαρώνου, καὶ τὸν ἐκέρασε κρασὶ ἱσπανικὸν «γνήσιον καὶ παλαιότατον», ἀνεχώρησε μαζί του διὰ τὴν πόλιν, ὅπου, καθὼς σᾶς εἶπα, διέμενεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος θεῖος. (Ἐν παρενθέσει, καὶ ὁ θεῖος αὐτὸς δὲν ἔχει πολὺ καλὴν φήμην· θεωρεῖται τοκογλύφος).

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

[Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῶν λουτρῶν, εὐχαρίστως καὶ ἐπωφελῶς θἀναγνώσουν οἱ φίλοι μας τὰς ἑπομένας γνώσεις καὶ πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἐσταχυολογήσαμεν ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ ἰατροῦ κ. Λαμπρινοπούλου «Τὰ Λουτρά», ἐκδοθὲν πέρυσιν ὑπὸ τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν Ὠφελίμων Βιβλίων». — Σ. τ. Δ.]

Λουτρὸν καλεῖται ἡ παρατεταμένη ἢ βραχεῖα διαμονὴ τοῦ σώματος ἐντὸς ὑγροῦ τινος. Τὰ λουτρὰ διαιροῦνται ἀναλόγως τῆς καθολικῆς ἢ μερικῆς ἐμβαπτίσεως τοῦ σώματος ἐντὸς τοῦ ὑγροῦ, εἰς γενικά, ἡμίλουτρα, ποδόλουτρα ἢ χειρόλουτρα. Ὡς ὑγρὸν συνήθως χρησιμεύει τὸ ὕδωρ.

Τὸ ὕδωρ ἐθεωρεῖτο εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὡς στοιχεῖον ἀνεκτιμήτου ἀξίας, καὶ τὸ ὁποῖον ὅλαι σχεδὸν αἱ θρησκεῖαι καθιέρωσαν διὰ τοῦ βαπτίσματος καὶ τῶν ἱερῶν πλύσεων,

Τὰ λουτρὰ ἄλλως τε ἦσαν γνωστὰ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ὁ Μωϋσῆς ἀφηγεῖται εἰς τὴν Παλαιὰν Γραφὴν περὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν, ὡς καὶ ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν. Εἶνε δὲ γνωστὴ ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ἔπους ἡ παράδοσις τῆς Ναυσικᾶς, τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἥτις μεταβαίνει νὰ πλύνῃ τὰ ἐνδύματα μετὰ τῶν θαλαμηπόλων αὐτῆς καὶ ἔπειτα εἰσέρχεται καὶ λούεται εἰς τὸν ποταμόν. Τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὅταν μετέβη ἐπὶ τόπου καὶ ἐκεῖναι ἀνεχώρησαν.

Ἐξ ἄλλου τὸ *Βαλανεῖον* τῶν ἀρχαίων εἶναι γνωστόν, καὶ ἦτο ἀπαραίτητον νὰ εὑρίσκεται παρὰ τὸ Γυμνάσιον, ὡς ἀναφέρουσιν οἱ συγγραφεῖς. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἄλλως τε τὸ λουτρὸν ἐθεωρεῖτο ὡς μία τῶν ἱερωτέρων τῆς φιλοξενίας ὑποχρεώσεων.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ρωμαίων ἰδίως ἡ χρῆσις τῶν λουτρῶν εἶχε φθάσει εἰς σημεῖον τελειότητος. Παντοῦ ὅπου ἐγκατεστάθησαν οἱ κοσμοκράτορες ἐκεῖνοι, ἵδρυσαν καὶ λουτρὰ τῶν ὁποίων ἴχνη σήμερον εἰσέτι σῴζονται καὶ παρ' ἡμῖν. Εἰς τὰς θέρμας τοῦ Καρακάλλα ἐλούοντο συγχρόνως χίλιοι ἑξακόσιοι ἄνθρωποι, εἰς τὰς τοῦ Διοκλητιανοῦ τρεῖς χιλιάδες, ἐπὶ δὲ Κωνσταντίνου ἡ Ρώμη εἶχεν ὀκτακόσια καὶ πλέον καταστήματα λουτρῶν.

Ὁ Μωάμεθ ἀφ' ἑτέρου ἐπέβαλε τὰς πλύσεις τὰς σωματικὰς διὰ τοῦ Κορανίου καὶ παρέστησεν, ὅτι δι' αὐτῶν ἐπέρχεται ἠθικὴ ἐξάγνισις. Ἠθάνετο κατὰ βάθος τὴν σωτήριον ἐπίδρασιν τῶν λουτρῶν καὶ μάλιστα εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, ὅπου τὸ ὕδωρ εἶναι διὰ τὸ δέρμα ὅ,τι ὁ ἀὴρ διὰ τοὺς πνεύμονας.

***

Τὸ πρὸς χρῆσιν τῶν λουτρῶν ὕδωρ δυνατὸν νὰ εἶναι τρέχον ἢ στάσιμον· ἄλλοτε περιέχει καὶ συστατικὰ ἢ εἰς διάλυσιν οὐσίας μεταλλικὰς ἢ ἐκπροσθέτως ἀρωματικὰς καὶ ἄλλας τοιαύτας. Ἀναλόγως δὲ τῶν *οὐσιῶν*, τὰ λουτρὰ διακρίνονται εἰς λουτρὰ ἁπλοῦ ὕδατος, μεταλλικὰ ἢ ἰαματικὰ λεγόμενα, ἀρωματικὰ κ.λ.π. Ἀλλ' ἐνταῦθα θεωροῦμεν ἐπάναγκες, ὅπως προταχθῶσιν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ δέρματος, τῶν ἰδιοτήτων καὶ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, πρὸς ἀκριβεστέραν κατανόησιν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐνεργοῦσι τὰ λουτρὰ ἐπὶ τῆς καθόλου ὑγείας.

Τὸ δέρμα εἶναι τὸ ἐξωτερικὸν ἐπένδυμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μεμβράναν συνεχῆ, πυκνήν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον στερεάν, ἀναλόγως τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος.

Σύγκειται δὲ ἀπὸ δύο στρώματα, τὸ τῆς *ἐπιδερμίδος* καὶ τὸ κάτωθεν ταύτης, κυρίως λεγόμενον *δέρμα*. Εἰς αὐτό, ἐκτὸς τῶν πολυαρίθμων ἀγγείων, ὑπάρχουν καὶ μικρὰ στρογγύλα σωμάτια, αἱ ἐπονομαζόμεναι *θηλαί*, εἰς τὰς ὁποίας καταλήγουν τὰ νεῦρα, διὰ τούτων δὲ ἐκτελεῖται ἡ ἁφὴ καὶ μεταδίδεται ἡ αἴσθησις τοῦ θερμοῦ, τοῦ ψυχροῦ, τοῦ ὑγροῦ καὶ τῶν ἀντικειμένων ἐν γένει, ὅσα προσπίπτουν εἰς τὴν ἁφήν. Πρὸς τούτοις ἔχει τοὺς *ὑδροποιοὺς* ἀδένας, οἵτινες ἐκκρίνουν τὸν ἱδρῶτα, καὶ τοὺς *σμηγματογόνους*, οἵτινες ἀποδίδουν ὑγρόν τι ἢ μᾶλλον οὐσίαν λιπαράν, σμῆγμα καλούμενον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὅπως διατηρῇ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὰς τρίχας μαλακὰς καὶ ἐμποδίζῃ τὴν μεγαλειτέραν ἀποξήρανσιν τοῦ δέρματος.

Δύο κυρίως ἰδιότητας ἔχει τὸ δέρμα, τὴν *ἐκκριτικήν*, τὴν ἀποβολὴν δηλ. ἐκ τοῦ σώματος καὶ ἔκκρισιν περιττῶν οὐσιῶν καὶ ἐπιβλαβῶν εἰς τὸν ὀργανισμόν, ἥτις καλεῖται *διαφόρησις*, (διότι δι' αὐτῆς διαφορεῖται καὶ ἀποβάλλεται ἐκ τοῦ σώματος ὁ *ἱδρώς*), καὶ ἐξ ἄλλου τὴν *ἀπορροφητικὴν* ἢ *ἀναπνευστικήν*.

Ἔκκρισις ἢ *διαφόρησις*.—Ὁ ἱδρὼς ἐκκρινόμενος ἐξέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐπιδερμίδος καὶ διακίνεται ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ κερατίνου στρώματος αὐτῆς, διὰ τοῦτο καὶ τὸ δέρμα εἶνε ὑγρόν. Ἡ κατάστασις αὕτη τοῦ δέρματος εἶνε ὠφέλιμος εἰς τὴν ὑγείαν, διότι διατηρεῖ μετρίαν τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑγρὸν ἐξατμίζεται, καὶ οὕτω δροσίζει τὸν ὀργανισμόν.

Ἡ ἰδιότης αὕτη τοῦ δέρματος ὅσον πολύτιμος εἶνε, καθότι δι' αὐτῆς τὸ σῶμα ἀντιπαλαίει κατὰ τῆς ὑπερηυξημένης θερμότητος, τόσον καὶ ἐπικίνδυνος ἀποβαίνει, ὅταν ἡ ἐξάτμισις αὐτοῦ συμβῇ αἰφνίδιος καὶ ἰσχυρά. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παρακωλύεται ἡ ἄμεσος ἔκκρισις τοῦ ἱδρῶτος, τὸ σῶμα ψύχεται ὑπερβολικῶς καὶ ἐπακολουθοῦσι δυσάρεστοι συνέπειαι.

«Ὁ Γκουλβὰν εὑρέθη τὰ μεσάνυκτα...»

Ὅ,τι ὡς ἱδρὼς διαφορεῖται ἐκ τοῦ δέρματος, αὐτὸ τοῦτο, ἀλλ' εἰς ηὐξημένην κατάστασιν διαπνέεται καὶ κατὰ τὴν *ἄδηλον* λεγομένην *διαπνοήν*.

Ὅσον δὲ περισσότερον ἐλευθέρα εἶνε αὕτη, τόσῳ μᾶλλον σταθερὰ καὶ ὁμοιόμορφος διατηρεῖται ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος, τόσον εὐκολώτερον ἐξ ἄλλου ἀπαλλάσσεται τοῦτο ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος τῆς ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν προσερχομένης. Ἀνάγκη λοιπὸν παρίσταται, ἡ διαπνοὴ τοῦ δέρματος νὰ μὴ παρεμποδίζεται, ἀλλ' ὅσον τὸ δυνατὸν ἐλευθέρως καὶ τακτικῶς νὰ τελῆται· *Οἱ πόροι νὰ τηρῶνται ἀνοικτοὶ* καὶ ὅλαι αἱ λειτουργίαι τοῦ δέρματος ἐλευθέρως νὰ ἐνεργῶσι.

Ἀπορρόφησις ἢ *ἀναπνοή*. Ἐνῷ ἡ διὰ τοῦ δέρματος ἀπορρόφησις *τῶν ἀερίων* ἐκτελεῖται εὐκόλως (δηλ. εἴδός τι δερματικῆς ἀναπνοῆς, δι' ἧς προσλαμβάνει τὸ σῶμα ὀξυγόνον καὶ ἀποβάλλει ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἀναπνοὴ αὕτη παραβαλλομένη πρὸς τὴν τῶν πνευμόνων εἶνε ἐλαχίστη), ἡ τῶν *ὑγρῶν* ὅμως εἶνε πολὺ δυσχερής, ἂν μὴ ὅλως ἀδύνατος. Καθότι τὸ ἀνώτατον τοῦ δέρματος στρῶμα, ἡ ἐπιδερμίς, ἀποτελουμένη ἐκ κερατίνης οὐσίας, στερεῖται ἀγγείων, δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ἀπορροφήσῃ καὶ μεταδώσῃ ὑγρὰς οὐσίας εἰς τὸ ὑπ' αὐτὴν στρῶμα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὡς ἐκ τῆς ἀφθονίας τῶν ἀγγείων αὐτοῦ, δύνανται εὐκόλως νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸν ὀργανισμόν. Ἀλλ' ἂν δὲν ἀπορροφᾷ, ὡς οὖσα ὅμως λίαν ὑγροσκοπική, διαποτίζεται εὐκόλως, καὶ τότε συμβαίνει τὸ φυσικὸν φαινόμενον, τὸ ὁποῖον καλεῖται *διαπίδυσις* διὰ μέσου τοῦ δέρματος, τοῦτέστι συγκοινωνία τῶν ὑγρῶν τοῦ ὀργανισμοῦ μετ' ἐκείνου ὅπερ περιβάλλει τὸ σῶμα, ἥτις γίνεται ἀναλόγως τῆς διαφόρου πυκνότητος.

Διὰ τοῦ δέρματος, ὡς προελέχθη, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σώματος σημαντικὴ ποσότης ὑλικῶν οὐσιῶν. Ἡ τοιαύτη διάπνοια μᾶς ἀπαλλάσσει ὅλων ἐκείνων τῶν μορίων, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν καῦσιν καὶ φθορὰν διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς ζωῆς, καὶ ἀπέβησαν ἄχρηστα. Διὰ τοῦτο ἀναγκαῖον εἶνε, ὅπως ἐκεῖθεν ἀποσύρωνται διὰ τῶν πλύσεων ἢ τῶν λουτρῶν, καὶ πρὸς εὐχερεστέραν διέξοδον τῶν νεωστὶ ἐξερχομένων τοιούτων.

***

Ἐκτὸς τούτου, τὸ δέρμα εἶνε τὸ ὄργανον τῆς *ἁφῆς*, μιᾶς ἀπὸ τὰς πλέον χρησίμους αἰσθήσεις, διότι πολλαπλασιάζει τὰς σχέσεις μας μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἀντικειμένων, καὶ ἰδίως μετὰ τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ δέρματος ἐξαρτᾶται ἡ μεγαλειτέρα ἢ μικροτέρα προδιάθεσις τοῦ σώματος εἰς τὰς νόσους. Ὅταν τοῦτο εἶνε ἐξησθενημένον καὶ ἄτονον, καθίσταται λίαν εὐαίσθητον. Ἡ ἐλαχίστη ἀτμοσφαιρικὴ μεταβολή, τὸ ἐλάχιστον ρεῦμα ἀέρος ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτοῦ δυσμενῶς, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, τοιουτοτρόπως δὲ τὸ δέρμα ἀποβαίνει ἀληθῶς ζωντανὸν βαρόμετρον.

Τὸ δέρμα χρησιμεύει σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅπως διακρατῇ τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ τῶν δυνάμεων καὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ. Ὅσον δραστηριώτερον λειτουργεῖ, τόσῳ περισσότερον προφυλάττει τὸ σῶμα ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀσθενείας, καὶ ἰδίως τὰς καταρροϊκάς.

Τὸ δέρμα ἀποτελεῖ ἐν συνόλῳ μίαν ἀπὸ τὰς κυριωτέρας πηγὰς τῆς ἐπανορθώσεως τῆς ὑγείας καὶ τὸ κύριον κάτοπτρον, ἐν ᾧ ἀπεικονίζονται αἱ κρίσεις τῶν νόσων, δηλ. αἱ κρίσιμοι ἐκεῖναι περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ θεραπευτικὴ δύναμις τῆς φύσεως παλαίει κατὰ τῶν ἀσθενειῶν. Τοιουτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα εἶνε διαχωρητὸν καὶ λειτουργεῖ δραστηρίως, δύναται τελειότερον καὶ εὐκόλως νὰ νικήσῃ εἰς τὰς νόσους, καὶ νὰ παλλάσσεται αὐτῶν καὶ ἄνευ πολλάκις τῆς ἰατρικῆς βοηθείας.

Ὅθεν ἐπιβάλλεται ἵνα τὸ δέρμα διατηρῆται εἰς ἄκραν καὶ διηνεκῆ καθαριότητα, τοῦτο δὲ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν λουτρῶν καὶ τῶν πλύσεων ἐν γένει, ὅπως μὴ ἀποφράσσωνται οἱ πόροι αὐτοῦ καὶ ἀδυνατῇ νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπαρκῶς τὰς σπουδαιοτάτας αὐτοῦ λειτουργίας. Ἐξ ἀπαλῆς δὲ ἡλικίας πρέπει πᾶς τις νὰ συνειθίσῃ νὰ καθαρίζῃ τὸ δέρμα αὐτοῦ διὰ νὰ ἐνεργῇ ἐλευθέρως. Ὀφείλει δὲ νὰ θεωρῇ αὐτὸ ὄχι μόνον ὡς προφυλακτήριον τοῦ ὅλου σώματος ἀπὸ τὸς ἐπηρείας τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὡς ἓν ἀπὸ τὰ οὐσιωδέστερα τοῦ σώματος ὄργανα, ἄνευ τῆς συνεχοῦς καὶ δραστηρίας ἐνεργείας τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ὑγείαν.

Γ. Δ. ΛΑΜΠΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, *ἰατρός*

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΟΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἀνέτως ἐγκαθιδρυμένος πρὸ τῆς τραπέζης τοῦ ἑστιατορίου τῆς πατρικῆς οἰκίας, ὁ Αὔγουστος Δυμπουᾶ,—δεκαεπτὰ ἕως δεκαοκτὼ ἐτῶν, κατατομὴ νεαροῦ Ναπολέοντος, σῶμα γερόν, παιδικὸν ὕφος ἀγαθώτατον, ἀπολυτήριον Γυμνασίου μὲ ἄριστα καὶ προετοιμασία ἐγγραφῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον,—ὁ Αὔγουστος ἐφυλλομέτρει μὲ τρυφερωτάτην προσοχὴν τὴν ἐκ γραμματοσήμων Συλλογήν του.

Ὁ Αὔγουστος εἶνε «γραμματοσυλλέκτης» μέχρι μυελοῦ ὀστέων. Τὸ ἀθλαβὲς αὐτὸ πάθος καὶ τὸ τοῦ ψαρεύματος διαμοιράζονται τὴν καρδίαν του καὶ τὸν καιρόν του, κατὰ τὰς ἐποχάς.

Τὸν χειμῶνα, εἰς τὸ Παρίσι, τὸν ἀπασχολοῦν τὰ γραμματόσημα· τὸ θέρος ὅμως, τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν, ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ ψαρεύματος.

Εὑρισκόμενος εἰς τὸ Μπουρμπών, τὴν πατρικὴν ἐξοχήν, σπανίως ὁ Αὔγουστος ἐμφανίζεται εἰς τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος. Διότι ἡ αὐγὴ τὸν εὑρίσκει συχνότατα ἔξω, ποδηλατοῦντα ἤδη πρὸς τὸν Λείγηρα ἢ πρὸς τὰ «γοῦρα», τὰς μικρὰς λίμνας, τὰς πλήρεις ἰχθύων, τὰς ὁποίας σχηματίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐκχειλίζων ὁ ποταμός.

Τίποτε δὲν τὸν ἀναχαιτίζει, τίποτε δὲν τὸν ἐπαναφέρει ὀπίσω, εἰμὴ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ προσέγγισις τῆς νυκτός. Καταρᾶται τὰς βροχάς, καὶ συγχρόνως τὰς εὐλογεῖ: τὰ ψάρια «τσιμπροῦν» τόσον καλὰ τὰς θυελλώδεις ἡμέρας!

Ἀλλὰ κατὰ τὴν παροῦσαν περίοδον τοῦ ἔτους,—ἀρχὰς Ἰουλίου,—εἰς τὴν Συλλογὴν ἀφιερόνει ὅλας τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του, ἀναμένων τὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀναχώρησιν.

Ὁ Αὔγουστος ἔχει ἤδη συλλέξῃ περὶ τὰ δισχίλια γραμματόσημα. Ὅλας τὰς σειράς, τὰς ὁποίας δύναταί τις νὰ προμηθευθῇ ἐπιτοπίως, δι' ἐρευνῶν εἰς τὰς παλαιὰς ἀλληλογραφίας καὶ τὰ οἰκογενειακὰ ἀρχεῖα, τὰς ἔχει τώρα εἰς τὸ ὡραῖον Λεύκωμά του σχεδὸν πλήρεις· τὰ κενὰ θὰ συμπληρωθοῦν ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ μακροχρονίων ἀνταλλαγῶν.

«Κύριε Αὔγουστε! ἕνα γράμμα!..» (Σελ. 289, στ. 6'.)

Ὅ,τι τὸν ἐνδιαφέρει ἰδιαιτέρως αὐτὴν τὴν ἐποχήν, εἶνε τὸ ξένα ἐνάριθμα γραμματόσημα (timbres-taxe). Καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τμήματος τούτου τῆς Συλλογῆς, χρησιμοποιεῖ ἀπό τινος ὅσην ἐφευρετικότητα τῷ ἐχάρισεν ἡ φύσις.

Καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τῷ ἐχάρισε πολλήν!

Μετὰ δοκιμὰς ἑνὸς ἢ δύο ἐτῶν, κατώρθωσε νὰ τελειοποιήσῃ ἓν εὐφυές του τέχνασμα. Καὶ τώρα τὸ μεταχειρίζεται μὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην: οὐδέποτε ἀποτυγχάνει. Ἰδοὺ αὐτό:

Ἐσοφίσθη νὰ γράφῃ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν πρὸς πρόσωπα φανταστικά, ἀνύπαρκτα, ἀλλ' ἔχοντα ὄνομα κάπως ἀληθοφανὲς καὶ σύνηθες εἰς τὴν χώραν, τῆς ὁποίας ἐπόθει τὰ γραμματόσημα. Εἰς τὴν ἀρχήν, περιωρίζετο εἰς ἐπιστολὰς κοινάς, ζητούσας ἢ διδούσας κάποιαν πληροφορίαν ἐντελῶς ἐστερημένην ἐνδιαφέροντος. Τὰς ἔστελλε μὲ γραμματόσημον ἀνεπαρκές, καὶ ἐπειδὴ φυσικὰ τὸ φανταστικὸν πρόσωπον δὲν θὰ εὑρίσκετο ποτέ, τὸ Ταχυδρομεῖον τῆς ξένης χώρας θὰ τοῦ τὰς ἐπέστρεφε, φορτωμένας μὲ σφραγίδας κ' ἐνάριθμα γραμματόσημα. (*)

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς αὐτὰς δὲν τῷ ἐπεστρέφετο παρὰ μία εἰς τὰς δέκα.

Διατί ἄρά γε;

Ὁ Αὔγουστος δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, καὶ κατ' ἀρχὰς τὸ ἀπέδωσεν εἰς κάποιαν κακοτυχίαν, ἐκ τῶν μυρίων αἱ ὁποῖαι καταδιώκουν ἕνα ταχυδρομικὸν σάκκον ταξειδεύοντα. Ἀλλ' ἡ περίπτωσις ἐγίνετο ὀλονὲν συχνοτέρα, καὶ θὰ προήρχετο βεβαίως ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν. Ἐπιτέλους ὁ Αὔγουστος ἐσκέφθη, ὅτι τὸ κείμενον τῶν ἐπιστολῶν του δὲν ἦτο ἴσως ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον. Τὰ γραφεῖα τῶν «ἀνεπιδότων» ὅπου κατέληγον, βλέποντα τὸ ὅλως κοινὸν περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν, καὶ κρίνοντα ὅτι δὲν ἤξιζαν τὸ γραμματόσημον τῆς ἐπιστροφῆς, θὰ τὰς ἔρριπτον εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων.

Ἔπρεπε νὰ ἐπινοήσῃ κάτι καλλίτερον, νὰ τελειοποιήσῃ τὸ σύστημά του, — καὶ τὸ κατώρθωσε:

Πάντοτε μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον, διὰ νὰ εἶνε ἐξησφαλισμένη ἡ ἐπίθεσις τῶν ξένων ἐναρίθμων εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀφίξεως, ἡ ἐπιστολὴ ἀπηυθύνετο τώρα πρὸς κάποιον φανταστικὸν συγγενῆ, τοῦ ὁποίου ἡ τύχη ἐφαίνετο εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἐνδιαφέρουσα τὸν Αὔγουστον.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν τὸ μεγαλοφυὲς αὐτὸ τέχνασμα, οὐδεμία ἐπιστολὴ ἐχάνετο.

Τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον, βλέπον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαρᾶς ὑποθέσεως καὶ ἔχον κάτωθεν τῆς ὑπογραφῆς του, τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀποστολέως—244, boulevard Saint-Germain, Paris,—τῷ ἐπέστρεφε πάντοτε εὐσυνειδήτως καὶ ἀσφαλῶς τὴν ἀνεπίδοτον ἐπιστολήν, (μεθ' ὅλας, ἐννοεῖται, τὰς ἀποτυχούσας ἐρεύνας καὶ ἀποπείρας πρὸς ἐπίδοσιν).

Μετὰ χρόνον μᾶλλον ἢ ἧττον μακρόν, ὁ Αὔγουστος ἔβλεπε τὰς ἐπιστολὰς νὰ τῷ ἐπανέρχωνται πλήρεις σφραγίδων καὶ ἐναρίθμων γραμματοσήμων.

(*) Ὡς γνωστόν, ὅταν μία ἐπιστολὴ σταλῇ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον, ἐπιτίθεται τὸ ἐλλεῖπον εἰς ἐνάριθμα γραμματόσημα, εἰσπρακτέα ὑπὸ τοῦ παραλήπτου. Ὅταν δὲ ἀρνηθῇ νὰ πληρώσῃ ἢ δὲν εὑρεθῇ ὁ παραλήπτης, ἡ ἐπιστολὴ ἐπιστρέφεται πρὸς τὸν ἀποστολέα.

Ἐπλήρονε περιχαρὴς καὶ πρόθυμος τὸ «περιπλέον», καὶ προσέθετεν, ὄχι ὀλιγώτερον περιχαρής, τὰ νέα ἀποκτήματα εἰς τὴν Συλλογήν του.

Τώρα εἶχεν εἰς τὸν δρόμον, διεσπαρμένας ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, δώδεκα τοιαύτας ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων ἀνέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ἐπάνοδον.

Ἤξευρεν ἀκριβῶς τὴν ὥραν ποῦ ἐπερνοῦσεν ὁ ταχυδρομικὸς διανομεύς. Ἄν, ὅταν εὑρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ θυρωρὸς ἀργοῦσε νὰναιβάσῃ τὸ ταχυδρομεῖον, ὁ Αὔγουστος ἐξαπέλυε τὸν θαλαμηπόλον τοῦ πατρός του, ἢ ἐρροβολοῦσεν ὁ ἴδιος τὰς κλίμακας τῶν τριῶν πατωμάτων, ποῦ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ θυρωρεῖον.

— Γράμμα ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν;

Ὁ ἀγαθὸς Ἀντώνης, γέρων ὑπηρέτης, ὑπηρετῶν τὴν οἰκογένειαν πολὺ πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον ὁ Αὔγουστος, κατηντήσεν ἐπιτέλους νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ ὁ ἴδιος προσωπικῶς διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν, ἡ ὁποία ἐξήπτε τόσον τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ νεαροῦ του κυρίου.

Ἀλλ' εἰς μάτην ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παράδοξον τύχην, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον αἱ τόσον ἀγωνιωδῶς ἀναμενόμεναι ἐπιστολαί: Ὁ Αὔγουστος ἐξέσχιζε τὸν φάκελλον, ἀπέσυρε τὸ περιεχόμενον φύλλον χάρτου, καὶ χωρὶς διόλου νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, τὸ ἔκαμνε σφαῖραν καὶ τὸ ἔρριπτεν εἰς τὴν ἑστίαν.

— Περίεργο πρᾶγμα! μὰ πολὺ περίεργο! ἐσυλλογίζετο ὁ δυστυχὴς Ἀντώνης. Ἐγώ, ὅσες φορὲς παίρνω γράμμα, πρῶτα τὸ διαβάζω, καὶ ἔπειτα, ἂν εἶν' εὐχάριστο, χαίρουμαι. Ὁ κύριος Αὔγουστος οὔτε νὰ τὸ κυττάξῃ καταδέχεται, καὶ ὅμως φαίνεται χαρούμενος σὰν νὰ ἐκληρονόμησεν ἑκατομμύρια!

Ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν ἔσπευδε νὰ παραλαμβάνῃ τὸ ταχυδρομεῖον, ὑπέκρυπτε κάτι ἀπὸ τὴν ἀνικανοποίητον αὐτὴν περιέργειαν.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, τὸ ἴδιο θὰ κάμῃ καὶ σήμερα; ἐσυλλογίζετο ὁσάκις κανὲν ἀπὸ τὰ γραμματόσημα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶχε μάθῃ ἐπιτέλους νὰ γνωρίζῃ, τὸν ἐκληροφόρει ὅτι ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἀρχίζει ἡ παροῦσα περιπέτεια, ἐν ᾧ ὁ Αὔγουστος, μὲ τὸν φακὸν ἀνὰ χεῖρας, πότε ἐκύτταζε τὴν Συλλογήν του, πότε συνεβουλεύετο τὸν κατάλογον, γράφων ἐδῶ μίαν σημείωσιν, θέτων ἐκεῖ ἕνα ἀριθμόν, καθ' ὁλοκληρίαν ἀπερροφημένος καὶ μὴ αἰσθανόμενος τὸν παρεργόμενον χρόνον, ὁ Ἀντώνης, ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, κατῆλθε νὰ παραλάβῃ τὸ ταχυδρομεῖον.

Ἠκούσθη μετ' ὀλίγον ἀναβαίνων δύο δύο τὰ σκαλοπάτια, καὶ ἀπὸ τὸν προθάλαμον ἀκόμη ἐφώναξεν ἀσθμαίνων καὶ σείων θριαμβευτικῶς πελώριον φάκελλον:

— Κύριε Αὔγουστε! ἕνα γράμμα!..

Δὲν ἐχρειάζετο νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο· διότι δὲν ἀνήγγελλεν οὕτως εἰμὴ μόνον τὰ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Αὔγουστος ὥρμησε μ' ἓν πήδημα εἰς τὴν θύραν καὶ ἁρπάζων ζωηρῶς τὴν ἐπιστολήν:

— Τελοσπάντων! ἀνέκραξε· κ' ἐγὼ εἶχα ἀπελπισθῆ πιὰ πῶς θὰ λάβω ἀπό...

Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του.

Ἡ μεγάλη ἔκπληξις τὸν ἐμαρμάρωσε.

Δύο τακτικὰ γραμματόσημα ἐκόσμουν τὸν φάκελλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο γραμμένη ἡ διεύθυνσίς του διὰ χαρακτῆρος ἀγνώστου.

Οὔτε σφραγὶς δηλοῦσα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ διῆλθεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῶν ἀνεπιδότων, οὔτε ἐνάριθμα γραμματόσημα, οὔτε τίποτε.

Ποῖος λοιπὸν ἠμποροῦσε νὰ τῷ γράφῃ ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν;

Μὲ πυρετώδη χεῖρα ἀπεσφράγισε τὸν φάκελλον καὶ ἀπέσυρεν ἐξ αὐτοῦ φύλλον χάρτου γραμμένον κατὰ τὸ ἥμισυ μὲ πυκνὰς γραμμάς, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰναγινώσκῃ...

Ὅσον ἐπροχωροῦσεν ἡ ἀνάγνωσις, τόσον τὸ πρόσωπόν του ἠλλοιοῦτο ἀπὸ ἀπορίαν, ἀπὸ ἔκπληξιν καὶ σχεδὸν ἀπὸ τρόμον...

« — Νὰ περιμένω, ! ἀνέκραξεν ὁ Αὔγουστος.. »
(Σελ. 290, στ. 6'.)

Ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ δύο λεπτά, ἀκίνητος, βλοσυρός, χωρὶς νὰποστρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὰς μοιραίας ἐκείνας γραμμάς.

Τέλος, ἀφοῦ ἐπείσθη ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο ἐκεῖ, ψηλαφητόν, ἀφοῦ ἐσυλλογίσθη ὅτι ὁ ἴδιος τὸ εἶχε προκαλέσῃ καὶ ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ὑποστῇ, κατελήφθη ὑπὸ ἐξάλλου ὀργῆς, ἐκτύπησε τὸ κεφάλι του, καὶ κατηράσθη τὴν τύχην, ἡ ὁποία τοῦ ἔπαιζε τέτοιον παιγνίδι...

Ὁ Ἀντώνης τώρα καὶ τώρα δὲν ἐννοοῦσε τίποτε! Ὁ νεαρός του κύριος ἀνέγνωσε σήμερον τὸ γράμμα του καὶ ἔγινεν ἔξω φρενῶν! Καθηλωμένος πλησίον τῆς τραπέζης καὶ κυττάζων μὲ ἀπορίαν τὸν Αὔγουστον ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης δὲν ἐσκέπτετο πλέον νὰποσυρθῇ.

Παρελθούσης τῆς πρώτης ἐκρήξεως, ὁ Αὔγουστος κατ' πεσεν εἰς τὸ κάθισμά του, ἀδρανὴς καὶ ἐξηντλημένος.

— Ἄχ, κύριέ μου! καλλίτερα νὰ τὸ ρίχνατε καὶ αὐτὸ στὴ φωτιά, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσετε! συνεβούλευσε κατόπιν ἑορτῆς ὁ Ἀντώνης.

Ὁ Αὔγουστος ἐστράφη πρὸς τὸν θαλαμηπόλον θυμωμένος.

— Ἄ! ἔτσι νομίζεις τοῦ λόγου σου; εἶπε μὲ ὕφος τραγικόν.

Ἐφαντάσθη πρὸς στιγμὴν τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχεν ἡ συμβουλὴ τοῦ Ἀντώνη, ἂν ἐτίθετο εἰς ἐνέργειαν, —ἂν ἔκαιε τὴν ἐπιστολὴν χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνώσῃ...

— Ὡραία δουλειά! ἐψιθύρισε, κυττάζων ἀκόμη τὸν ὑπηρέτην, ἀλλὰ μ' ἔκφρασιν τώρα διαφορετικήν: εἶχεν ἰδῆ τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τὴν ἀστείαν του ὄψιν, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— Ὥστε λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνης ἀναπνέων θορυβωδῶς, τὸ γράμμα αὐτὸ... δὲν εἶνε κανένα δυστύχημα;

— Δυστύχημα; ἔ, ὄχι δά! εἶνε ὅμως φασαρία! ἀπήντησεν αἰνιγματωδῶς ὁ νέος.

Καὶ ἐζάρωσε πάλιν τὸ μέτωπον, καὶ ἀνέλαβε τὴν λυπημένην του ὄψιν.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶχεν ἄδικον. Ἰδοὺ τί τῷ ἔγραφεν ὁ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀπρόοπτος ἀνταποκριτής του:

« Πολυαγαπημένε μου ἐξάδελφε,

« Πιστεύσατε ὅτι σᾶς εἶμαι τὰ μέγιστα εὐγνώμων διὰ τὴν τόσον εὐγενῆ πρόσκλησίν σας.

« Πρὸ πολλοῦ τὸ ὄνειρόν μας εἶνε νὰ γνωρίσωμεν τὴν Γαλλίαν καὶ πρόπαντων τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ τὸ ταξείδιον θὰ μᾶς ἐστοίχιζε τόσον ἀκριβά, ὥστε ἡ φρόνησις μᾶς συνεβούλευε νὰ τὸ ἀναβάλωμεν δι' ἀργότερα.

« Ἡ φιλοξενία, τὴν ὁποίαν μᾶς προσφέρετε μετὰ τόσον φιλόφρονος ἐπιμονῆς, ἀφαιρεῖ ὅλας τὰς δυσχερείας καὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ γνωρίσωμεν ὄχι μόνον ἕνα λαμπρὸν συγγενῆ, τοῦ ὁποίου οὔτε κἂν ὑπωπτεύαμεν τὴν ὕπαρξιν, ἀλλὰ καὶ τὴν θαυμάστήν σας πρωτεύουσαν. Ἡ χαρά μας διὰ τοῦτο εἶνε ἀκράτητος καὶ σπεύδομεν σήμερον νὰναχωρήσωμεν.

« Ἡ παροῦσα ἐπιστολὴ θὰ προηγηθῇ ἡμῶν ὀλίγας μόνον ὥρας.

« Πρὶν σᾶς ὁρίσω τὸν χρόνον τῆς ἀφίξεώς μας, ἠθέλησα νὰ λάβω ὅλα τὰναγκαῖα μέτρα, ὥστε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου νὰ μὴ καθυστερήσῃ διόλου ἡ ἐργασία εἰς τὸ κτῆμα, τοῦ ὁποίου ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχω τὴν διεύθυνσιν.

« Ἐπιφυλασσόμενος νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰ αἰσθήματά μου καὶ προφορικῶς, σᾶς παρακαλῶ, πολυαγαπημένε μου ἐξάδελφε, νὰ δεχθῆτε τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀφοσιώσεώς μου καὶ τῆς βαθυτάτης μου εὐγνωμοσύνης,

«Ὅλως Ὑμέτερος

«ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΚΟΡΠΑΝΩΦ»

— Νὰ μὴ τὸ ἐδιάβαζα;! ἐπανελάμβανεν ὁ Αὔγουστος. Αὐτὸς ὁ Ἀντώνης λέγει ὅ,τι τοῦ καπνίσῃ... Ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἔβλεπα τὰ μοῦτρά του, ὅταν θἄνοιγε τὴν θύραν 'ς ἕνα ξένον, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ ἔλεγεν ἔξαφνα: «Εἶμαι ὁ ἐξάδελφος ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν!»

Ἐξάδελφος!

Διὰ ποίας μοιραίας συμπτώσεως, μία ἐπιστολή, ἀπὸ τὰς στερεοτύπους ἐκείνας τοῦ Αὐγούστου, ἐπιγεγραμμένη μὲ τὸ ὄνομα Κορπανώφ, ἐπῆγε νὰ εὕρῃ ἕνα ἄνθρωπον φέροντα τὸ ἴδιον ὄνομα καὶ κατοικοῦντα ἀκριβῶς εἰς τὴν πολίχνην Βιρτζοβίτσαν, ἐνῷ, διαμονὴν καὶ ὄνομα, ὁ Αὔγουστος τὰ εἶχε γράψῃ ὅλως κατὰ τύχην!...

Ἤθελε λοιπὸν νὰ διασκεδάσῃ εἰς βάρος τοῦ ἡ κυρία Σύμπτωσις;...

«Καὶ ἔρχονται! ἐστέναξεν ὁ ἀτυχὴς συλλέκτης· δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔρχονται!.. Εἶνε τώρα στὸ δρόμο... τὸ τραῖνο ταξειδεύει... ἀπόψε θὰ εἶνε ἐδῶ... Ποιός; πόσοι;... Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἴσως. Ὡριομένως ὅμως, ὁ πολὺ ἀφελὴς αὐτὸς Κορκανώφ μποροῦσε νἀφίσῃ τὴ γυναῖκά του στὸ σπίτι!»

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ. Καὶ ὁ Αὔγουστος ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ συμβουλὴν ἀπὸ τὴν ἀδελφήν του: συμβουλὴν καὶ βοήθειαν. Οἱ δύο μαζὶ θὰ ἦσαν ἰσχυρότεροι νὰ ἐξευμενίσουν τὴν δικαίαν δυσαρέσκειαν τοῦ κ. Δυμπουᾶ, ὅταν θὰ ἐμάνθανε ποίους ξένους ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ δεχθῇ...

Ὅταν ὁ Αὔγουστος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς του,—ὡραία νεάνιδος εἰκοσιδύο ἐτῶν, μελαγχροινῆς, μὲ ὀφθαλμοὺς ζωηρούς, πνευματώδεις καὶ εἴρωνας,—ἡ Ἐδίθ ἔγραφεν ἐπιστολάς.

Ἀναγνωρίσασα τὸ βῆμα τοῦ ἀδελφοῦ της, χωρὶς νὰ διακοπῇ, τῷ εἶπεν:

— Ἀναγγέλλω τοὺς θριάμβους σου εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν, καθὼς καὶ τὴν προσεχῆ μετάβασίν μας.

Ἔπειτα, δεικνύουσα μὲ τὸ ἄκρον τῆς πέννας της τρεῖς ἐπιστολάς, σφραγισμένας ἤδη:

— Δύο λεπτὰ ἀκόμη, περίμενε.

— Νὰ περιμένω;! ἀνέκραξεν ὁ Αὔγουστος μὲ θρηνώδη φωνήν. Τί λὲς ἐκεῖ! Τὰ λεπτὰ γιὰ μένα εἶνε ὧρες σήμερα!

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ις'. *(Συνέχεια)*

— Ποτὲ λοιπὸν δὲν θὰ γίνῃς γυναῖκά του; ἠρώτησεν ὁ Γκα'Ντού.

— Ποτέ... μὰ ποτε!...

— Τότε... θέλεις .. νὰ γίνῃς... δική μου;

— Καϊμένε Γκα'Ντοῦ!... Εἶνε ἀδύνατο!

— Ξέρω.... Ὁ πατέρας μου.... Οἱ Μπατεμπέλοι.... Δὲν εἶσαι παρὰ μιὰ σκλάβα... ἐχθρά μας... Ἀλλά..,

— Ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε, μπροστὰ 'ς ἓν ἄλλο ποῦ δὲν ξέρεις.

— Τί ἄλλο;

— Νά' ἐσὺ εἶσαι τόσο σχεδὸν μακρυὰ ἀπὸ ἐμέ, ὅσον ἐγὼ ἀπὸ τὸν κύριο Τζάκ... Ὄχι δηλ. τόσο μακρυά, ὄχι... Μὰ πάλι ἡ ἀπόστασις εἶνε μεγάλη, ἀπέραντη.

— Καὶ ὅμως!... Εἶσαι γενναία στὸν πόλεμο. Κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι δειλός... Δὲν ἔχεις καθόλου περιουσία κ' ἐδούλευες... Ἐδῶ θὰ στολίζεσαι καὶ θὰ κάθεσαι... Σκλάβα τῶν Μπαχὶς Μπέ, θὰ γίνῃς βασιλοπούλα κ' ἔπειτα βασίλισσα τῶν Μπατεμπέλων.

— Βασιλοπούλα... δηλαδὴ γυναῖκα τοῦ βασιλόπουλου... ἔπειτα βασίλισσα, ὅταν δὲν θὰ εἶνε πιὰ ὁ πατέρας σου. Ναί... ἀλλὰ... δὲν ξέρεις ἀκόμη ἐκεῖνο ποῦ μᾶς χωρίζει! Νὰ γνωρισθῶ, νὰ ζήσω μὲ τοὺς Λευκούς, κ' ἔπειτα νὰ τοὺς ἀφίσω; Νὰ μάθω τὴ γλῶσσά τους, τὴ σοφία τους, τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης τους, τοὺς τρόπους τους, καὶ νὰ ξαναγυρίσω στὴν πρώτη μου ἀμάθεια, στὴν παληά μου βαρβαρότητα; Ὄχι, δὲ θὰ μπορέσω ποτέ! Εἶνε τόσα ἐμπόδια...

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ τὰ ἐμπόδια; διέκοψεν ὁ Γκα'Ντού. Καὶ εἶνε πάλι τόσο κλειστὴ αὐτὴ ἡ Ἐπιστήμη, ποῦ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ εἰςχωρήσῃ;

Ἡ Ὀ'Δάλια, σκεπτική, δὲν ἀπεκρίθη.

— Μοῦ ἔλεγες πῶς οἱ Λευκοί σου εἶνε μεγάλοι καὶ δυνατοί. Κρατοῦν λοιπὸν μόνον γιὰ τὸν ἑαυτό τους τὸ μεγαλεῖό τους καὶ τὴ δυναμί τους;

— Ἀπεναντίας, ποθοῦν νὰ διαδίδουν τὰς γνώσεις των, νὰ μανθάνουν εἰς τοὺς ξένους τὴν γλῶσσά των καὶ νὰ τοὺς κάμνουν νἀγαποῦν τὴν μακρυνὴν των πατρίδα.

— Τότε λοιπόν; Ἅμα κρατῆς γιὰ τὸν ἑαυτό σου ὅ,τι σ' ἔμαθαν, δὲν τοὺς μιμεῖσαι! Αὐτοὶ θὰ σ' ἐσυμβούλευαν νὰ μὲ περιφρονήσῃς; Καὶ ἂν ἦταν ἐδῶ ὁ κύριός σου, θὰ σοῦ ἔλεγε νὰ μὲ ἀποκρούσῃς;

Ἡ Ὀ'Δάλια ἐγούρλωσε τὰ μάτια της.

Νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ ἄρπαγός της;.. Πόσον ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦτο μακρὰν ἀπὸ τὸν νοῦν της.

Ὁ Γκα'Ντοὺ ἐπέμεινε:

— Ἂν μ' ἐγνώριζε ὁ κύριός σου, ἂν ἤξευρε τὸν πόθο μου, τί θὰ σ' ἐσυμβούλευε;

— Ὁ κύριος Τζάκ;... Δὲν ξέρω... Ξέρω μόνον, πῶς σὲ κάθε περίστασι συλλογίζεται: «Ποῦ εἶνε τὸ καλόν; ποῦ εἶνε τὸ καθῆκον; Ποῦ εἶνε ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων; Ποῦ εἶνε τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος;»

Καί, προφέρουσα μίαν-μίαν φράσιν, ἡ Ὀ'Δάλια ἐσυλλογίζετο τὴν βαθεῖάν των ἔννοιαν.

— Ἔτσι θὰ ἐσυλλογίζετο; ἀνέκραξεν ὁ Γκα'Ντού. Μπράβο του! εἶνε καλὸς καὶ ἄξιος ὁ Λευκός σου! Γιατί τί εἶνε τὸ καλόν, Ὀ'Δάλια; Ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ πῶ: Εἶνε νἀγαπᾷς ὅπου σ' ἀγαποῦν. Καὶ ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων; Νά, νὰ γίνῃς γυναῖκά μου καὶ νὰ κάμῃς εὐτυχισμένους τοὺς μέλλοντας ὑπηκόους μου.

Κ' ἐγὼ μαζί σου θὰ προσπαθῶ νὰ τοὺς κάμνω εὐτυχισμένους. Καὶ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος; Νὰ γίνῃς ἐδῶ βασιλοπούλα καὶ βασίλισσα. Γιατί ἀφοῦ εἶσαι φίλη τῶν Λευκῶν, ποῦ εἶνε φίλοι τοῦ Ντα'Σαγκουί, θὰ προστατεύσῃς μ' αὐτοὺς τὴ φυλή μας καὶ ἡ βοήθειά των, ἡ συμμαχία των, θὰ εἶνε ἡ δύναμίς μας.

— Τί φρόνιμα ποῦ μιλᾷς, Γκα'Ντού! Μὰ πῶς σοῦ ἦλθαν ἔξαφνα τόσο μεγάλες ἰδέες;

Ὁ Γκα' Ντοὺ τὰ ἔχασε καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ποιὸς σοῦ τὰς ὑπαγόρευσε;

— Κανείς...Εἶνε ἀφότου σὲ γνωρίζω...

Ἡ Ὀ'Δάλια ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι.

— Εἰς τὸ ἑξῆς, εἶπεν ὁ Γκα'Ντού, ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὰ καλὰ λόγια τῆς αἰχμαλώτου, οἱ Λευκοί σου δὲν θὰ εἶνε πιὰ ἐχθροί μου. Ἤθελα πολὺ νὰ τοὺς γνωρίσω καὶ νὰ διδαχθῶ ἀπὸ αὐτούς. Πέ μου, ἂν εἶχες τὴν ἐλευθερία σου, θὰ μὲ βοηθοῦσες;

— Θὰ τὸ ἔκαμνα εὐχαρίστως, γιατί θὰ σοῦ ἔκαμνα ἕνα μεγάλο καλό. Ξεχνᾷς ὅμως, Γκα'Ντού, τί εἶμαι...μιὰ σκλάβα, ποῦ ἐγκλημάτησε καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο!

— Ὅλ' αὐτὰ μπορεῖ νἀλλάξουν... Ἡ ἀνδρεία σου... οἱ Λευκοί... ὁ πατέρας μου κ' ἐγὼ θὰ σὲ ὑπερασπισθοῦμε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ὁ ὀξὺς ἦχος χαλκίνου ὀργάνου. Ὁ βασιλεὺς Γουμίρης ἐκτυποῦσε τὸ «γκόν», ὅπως συνήθιζεν ὁσάκις ἤθελε νὰ καλέσῃ κανένα πλησίον του.

—Ἕνα μόνο μεγάλο κτύπημα! εἶπεν ὁ Γκα'Ντοὺ τρομαγμένος· ἐμένα γυρεύει!

Καὶ ἔφυγε τρέχων.

— Γκα'Ντού, ἀγαπημένε μου υἱέ, δεξί μου χέρι καὶ ἔμπιστέ μου,—τῷ εἶπεν ὁ βασιλεύς,—δός μου λοιπὸν εἰδήσεις γιὰ τὴ σκλάβα μας. Τί ἔκαμες; Κατώρθωσες νὰ τῆς ἀποσπάσῃς τὸ μυστικόν;

— Ὄχι, πατέρα μου. Ἰσχυρίζεται πῶς τὰ εἶπε ὅλα μπροστά σας.

— Λοιπὸν μᾶς κοροϊδεύει! Τῆς ἄξιζε κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ μαρτύριον...Ἀλλά..,Σὲ τί κατάστασι βρίσκεται; Μήπως τὸ ξύλο ποῦ τῆς δίνεις καθεμέρα τὴν ἐξήντλησε πολύ; Κύτταξε, γιατί δὲν πρέπει νἀποθάνῃ.

— Ξεύρω! Εἶνε πολύτιμη σκλάβα, Μεγάλε Γουμίρη.

— Ὥστε λοιπόν, οὔτε μὲ τὸ καλό, οὔτε μὲ τὸ κακό, δὲν κατώρθωσες τίποτε, σὺ ὁ Γκα'Ντού, ὁ ἐπιτήδειος τῶν ἐπιτηδείων;

— Τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὴν ὑποτάξω.

— Θέλω νὰ τὴν ξαναϊδῶ κ' ἐγώ...

— Μά...εἶπε ζωηρῶς ὁ Γκα'Ντού.

— Καὶ νὰ σὲ βάλω νὰ τὴν μαστιγώσῃς μπροστά μου.

Ὁ Γκα'Ντοὺ ἔκαμε νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἀλλ' ὁ μαῦρος βασιλεὺς τὸν ἔφθασε, τὸν ἐπροσπέρασε καὶ διέταξε δύο δούλους νὰ τοῦ φέρουν τὴν αἰχμάλωτον.

Ἡ Ὀ'Δάλια παρουσιάσθη μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά, μὲ τὰς χεῖρας σταυρωμένας εἰς τὴν ράχιν, ἤρεμος, μὲ βῆμα σταθερόν. Εὑρεθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Γουμίρη, ὑπεκλίθη κ' ἐπερίμενε:

— Αὐτὴ εἶνε ἡ σκλάβα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς βλέπων αὐτὴν τόσον ὑγιᾶ καὶ δυνατήν, καὶ στρεφόμενος μὲ δυςπιστίαν πρὸς τὸν υἱόν του,—αὐτὴ εἶνε ἡ σκλάβα ποῦ δέρνεται κάθε πρωὶ μὲ τὸ βούρδουλα;

— Μὰ... δὲν μάφισες νὰ σοῦ ἐξηγήσω... Μεγάλε Γουμίρη...

— Σ' ἐρωτῶ καὶ σὲ παρακαλῶ νἀποκριθῇς, υἱὲ τῆς ὀργῆς μου,ἂν αὐτὴ ἡ σκλάβα ἐλάμβανε κάθε πρωὶ τὴν τιμωρία ποῦ διέταξα.

— Μὰ νὰ... εἶχα ἔλθῃ προτήτερα...

— Θἀποκριθῇς, ἄθλιε;

Ὁ Γκα'Ντοὺ ἔμεινεν ἄφωνος.

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ὀργίλως στρεφόμενος πρὸς τοὺς δούλους, εἶδε τὸ γυιό μου νὰ κτυπᾷ τὴ σκλάβα;... Κανείς;... Ἄ! πρόσεξε!... Θὰ τῆς δώσῃς ἀμέσως τώρα τὶς διπλές... ἑκατὸ βουρδουλιὲς ἀντὶ πενῆντα, ἐκτὸς ἂν ἀποφασίζῃ νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἡ Ὀ'Δάλια νεύει ὅτι δὲν ἔχει τίποτε νὰ εἴπῃ. Ἔπειτα, μὲ ἀποφασιστικὸν βῆμα, καὶ πρὶν ἀκόμη τὴν ὑποχρεώσῃ καυμία διαταγή, τοποθετεῖται μόνη της πρὸ τοῦ στύλου τοῦ μαρτυρίου. Ἐκεῖ ἑνόνει τὰ πόδιά της, τεντόνει τὸ σῶμα, ὑψόνει τὸ κεφάλι, ἀνοίγει τὰ χέρια, ἀγκαλιάζει ἀπὸ πίσω τὸν στύλον, καὶ μένει ἀκίνητη.

(Ἕπεται τὸ τέλος.) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 116ΟΣ

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1909.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 116ος Διαγωνισμὸς πρὸς ἐβρεσιν τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν ἐχόντων φευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1909 ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, ὀφείλουν νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Τοὺς νέους ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Γ').

Βραδεῖα θἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 2, § α, 6, γ, —εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον, σελὶς 10.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά:—Ἕνα καὶ δύο πόσα κάμνουν, Μπεμπέκα;

Ἡ Μπεμπέκα:—Τρία.

Ἡ μαμμά:—Δύο καὶ ἕνα πόσα κάμνουν;

Ἡ Μπεμπέκα:—Ἀκόμη δὲν ἐφθάσαμε ὡς ἐκεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιᾶς τῶν Χαριτων

***

— Μπαμπᾶ, ποιὰν εἶχε μητέρα ὁ Διόνυσος;

— Τὴ Σεμέλη...

— Μὲ μέλει, μπαμπᾶ, γιατί θὰ μ' ἐρωτήσῃ ὁ δάσκαλός μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Σπάρτης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΠΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰςφορῶν.....	Δρ. 5,25
Ἑλληνὶς Κυπρία	» 1.50
Τὸ ὅλον...,	» 6,75

Ἅμα ληφθοῦν καὶ ἄλλαι εἰςφοραί, ὥστε νὰ συμπληρωθῇ μία ἐτησία συνδρομή, θὰ ἐγγραφῇ εἰς τῶν συστηθέντων καὶ μὴ ἐγγραφέντων εἰσέτι ἀπόρων.

Διάβασε λοιπὸν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, *Κέρκη*, τὸ ἄρθρον ποῦ δημοσιεύω σήμερον περὶ Λουτρῶν. Ὄχι, ἅμα παύσῃ κανεὶς νὰ εἶνε συνδρομητής, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ δημοσιεύσῃ τὴν εἰκόνα του διὰ παλαιάν του βράβευσιν.

Ἡ «Χρυσοφόρος Φλέψ», *Περιηγητά*, ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902 Ἡ «Λύσις τοῦ πρώτου Αἰνίγματος» εἶνε σύντομον διήγημα, τὸ ὁποῖον τελειόνει εἰς τὸ ἄλλο φύλλον. Μυθιστόρημα τοῦ Βέρν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλο φέτος, διότι εἶνε μεγάλα καὶ κανὲν δὲν θὰ ἐχωροῦσεν εἰς τὰ ὑπολειπόμενα φυλλάδια. Σᾶς ἀποζημιόνει ὅμως τὸ νέον μας μυθιστόρημα ***Οἱ Ἐξάδελφοι Κορκανώφ***, τὸ ὁποῖον εἶνε πραγματικῶς πολὺ ἐνδιαφέρον, διασκεδαστικόν, χαριτωμένον. Εἠμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὴν ἀρχήν του.

Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν, *Ἀγιάννη*. Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μοῦ ἔγραφες συχνότερα. Χαιρέτισέ μου τὸν *Ρίζοσπάυσην*. Εἶπα εἰς τὸν κ.Φαίδωνα ὅσα μοῦ γράφεις,καὶ σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι δυστυχῶς δὲν εἶνε Ἐσπεραντιστής.

Βεβαίως, *Ἀργυροχλωμο Φεγγάρι*, εἰμπορεῖς νὰ προτείνῃς ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν πρὸς οἱονδήποτε ψευδώνυμον θέλῃς. Δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃς ποῖος ἢ ποία κρύπτεται ὑπ' αὐτό. Σ' εὐχαριστοῦμεν ὅλοι διὰ τὰ καλὰ λογάκια.

Ἐγώ, *Αὔρα τοῦ Πηλίου*, δὲν εἶμαι δυσαρεστημένη μὲ κανένα. Οἱ ἄλλοι ἂς κάμνουν ὅ,τι τοὺς λέγῃ ἡ καρδιά τους. Ἂν δὲν εἶδες ν' ἀναφέρεται ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὴν Κυριακήν, σημαίνει ὅτι ἐχάθη, διότι ὁ Ἀζαρίας καμμίαν δὲν παρέλειψε. Χαιρετισμοὺς εἰς τὸν *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου*, καὶ πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ζωγραφική του.

Τὸ Σβυστό μας Κανδῆλι, ναί, τὸ ψευδώνυμόν σου μοῦ ἀρέσει πάρα πολύ, ἀφοῦ πρόκειται διὰ τὸ Κανδῆλι τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Καὶ τὸ γράμμα σου τί εὔμορφο! Σὲ συγχαίρω ποῦ ἀνήκεις εἰς τὸν κύκλον τῶν βραβευομένων φίλων μου». Καὶ εἰς ἀώτερα. Αἰὲν ἀριστεύειν!

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου, *Ἑλληνικὴ Σημαία*. Αἱ μικραὶ τοῦ κ. Φαίδωνος σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὶς κάρτες. Διόρθωσε μίαν ἔλλειψιν τοῦ γραφικοῦ σου χαρακτῆρος. Ἀφίνεις πολὺ μεγάλα διαστήματα ἀπὸ λέξεως εἰς λέξιν, καὶ δυσκολεύεται κανεὶς νὰ εὕρῃ τὴν συνέχειαν τῆς γραμμῆς. Μικρότερα διαστήματα, ὀλιγώτερα κενά. Προσπάθησε.

Θὰ ἐπιστεύατε νεῖς ὅτι χρησιμεύω καὶ... ὡς ἐξυπνητήριον; Καὶ ὅμως, ἰδοὺ τί μοῦ γράφει ἡ *Ἠλικὴ Ἀκτίς*: «Ἡ μαμμὰ τὸ πρωΐ, διὰ νὰ μᾶς κάμνῃ νὰ σηκόνωμεθα ἀμέσως μόλις ἐξυπνήσωμεν, εὗρεν ἐν μέσον ἀσφαλέστατον. Ὁ,τιδήποτε ἡμέρα καὶ ἂν εἶνε, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μᾶς φωνάζει: — Παιδιά, ἦλθε ἡ Διάπλασις! — Ἐκεῖ νὰ σ' ἔχω νὰ ἰδῇς τί γίνεται! Τρέχομεν ὅλοι καὶ φιλονεικοῦμεν ποῖος θὰ ἐνδυθῇ πρῶτος νάρπαξῃ τὸ φυλλάδιον, ἐνῷ ἡ μαμμὰ μέσα ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια». Ἂς τὸ λάβουν ὑπὸ σημείωσιν καὶ ἄλλαι μητέρες τὸ τέχνασμα αὐτό.

Νὰ κ' ἕνα γράμμα ποῦ δὲν μοῦ τὸ ἔφερεν οὔτε γραμματοκομιστὴς οὔτε ὑπηρέτης:

«Ἀγαπητη μου Διαπλασις εσι ειεσε η πιο Καλη μου φιλι σε ευχαριστο πολυ πολυ Που με εκανες Και εμενα συνδρομιτρια σε γλυκοφιλο Κακια Ξενοπουλου Χρισο Παγωνι». Πάλι καλά, ἔ;

Εὐχαριστῶ πολὺ *Βιργινία Γ. Μπ.* διὰ τὴν ἐκτίμησίν σου καὶ τὰς φροντίδας σου. Ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν ἀπαράβατον, δὲν δημοσιεύω ἔργα συνδρομητῶν μου. Ἔχω τοὺς τακτικούς μου συνεργάτας, καὶ αὐτοὶ πάντοτε γεμίζουν τὸ φύλλον μὲ ὕλην,— πολὺ πλεον ἐνδιαφέρουσαν βέβαια, παρὰ ἂν ἀνέθετον τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τοὺς συνδρομητάς...

Ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανὸς* (τὴν ἐφημερίδα του,) *Δροσόλουστος Αὐγή, Ταπεινὸς Κύριος* καὶ *Λάτρης τῆς Πατρίδος*. Εἰς ὅλους αὐτοὺς ἔπρεπε νὰπαντήσω ἐκτενῶς, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Γαλανὸ Ματάκι*, κ. (Α. Μ. 36) *Ἑλληνὶς Κυπρία*, κ. (Α. Φ.) *Ἀνθηρὰ Ζωή*, κ. (Ζ. Ζ.) *Βρεγμένη Κότα*, κ. (Α. Μ.) *Εὐγενὴς Καρδία*. κ. (Ζ. Μ.) *Βροτολοιγὸς Ἄρης*, κ. (Μ. Α.) *Κροκόδειλος τοῦ Νείλου*, α. (Μ. Α.) *Αυδία Λίθος*, α. *Μαλυβδένιος Στρατιώτης*, α. *Μονάκριβη Χαρά*, κ. *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*, α. (Μ. Ι.) *Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ*, κ. (Φ. Β.) *Πετρώδης Παραλία*, κ. (Ε. Β.) *Ὀπτικὸς Τηλέγραφος*, α. *Σπήλαιον τῶν Μουσῶν*, α. (Ι. Θ.) *Πιστὴ Φιλία*, κ. (Ε. Ι.) *Πηγὴ Χαρᾶς*, κ (Ι. Φ.) *Ἀργυρότοξος Ἀπόλλων*, α. *Τοξότις Ἄρτεμις*, κ. (Ε. Γ.) *Πλάσμα τῆς Φαντασίας*, κ. (Ι. Γ.) *Φ'ὀῖαρος τοῦ Βοσπόρου*, α. (Γ. Α.) *Φτερωτὴ Βαρκούλα*, α. (Ι. Γ.) *Χαρίεσσα Χελιδών*, α. (Α. Γ.) *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*, κ. (Γ. Κ.) *Φωτοσκίασις* κ. (Ν.Ε.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Δάφνη* τοῦ *Πηνειοῦ* (0) μὲ *Δροσόλουστον Αὐγήν, Ποιμενικὴν Φλογέραν, Κόκκινην Παπαρούναν, Δέαν, Παλλάδα* — ἡ *Μελίξανθος Κόμη* (0) μὲ *Παλλάδα, Κῦμα τῆς Λευκάδος, Βασίλισσαν τῶν Ἑλλήνων*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Παλλάδα* (ἔχει καλῶς) *Σκότος* (δόξα σοι ὁ Θεός, ποῦ ἀπεφάσισες ἐπιτέλους νὰ μοῦ γράψῃς! αὐτὰς τὰς ἡμέρας κάμνει ἐδῶ μιὰ ζέστη!..) *Μαρίαν Δ.* (τί χαριτωμένο γραμματάκι! τὸ ἔδειξα καὶ τῆς Κάκιας· τόμον ἔστειλα) *Δοῦκα τῆς Κεφαλληνίας* (ἐλήφθησαν) *Ἐθνικὴν Παληγενεσίαν* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλ' ἡ ἰδέα σου δὲν εἶνε πολὺ πρακτική· τὸ φύλλον χωρὶς τὸ παράρτημα δὲν θὰ εἶχε κανὲν ἐνδιαφέρον καὶ δὲν θὰ διεδίδετο· μὲ τὸ παράρτημα δὲ θὰ ἦτο πολὺ ἀκριβόν) *Ἱερὰν Φλόγα* (ἡ ἀπάντησις σου ἐλήφθη· δὲν εἰξεύρω διατί παραπονεῖσαι μήπως ἐχάθη καμμία σου ἐπιστολή;) *Χαῖρε Πατρὶς* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν βαθμόν· τετράδια ἔστειλα) *Ἀνδριάντα Παλαιολόγου* (ναί, βραδεῖον ἔστειλα· φαντάζομαι τὴν χαρά σου) *Ὀδυσσέα Ἀνδρούτσον* (ἔχει καλῶς· γράφε μου ὅσον συχνὰ θέλεις) *Δεσβίαν Ἀηδόνα* (δὲν τὲς μέλει· εἶνε πολὺ μικρὲς ἀκόμη διὰ νὰ ἔχουν κρυφὰ τὰ ψευδώνυμά των· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰς τόσον συμπαθεῖς ἐκφράσεις) *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* (ὡραιότατον τὸ ποίημά σου εἰς τὰς Ἀθήνας· ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται καὶ περιμένουν) *Γλυκειὰν Ἀμουσιάν* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ «Ἄριστα»· ὁ τόμος τοῦ «Βράχου τῶν Γλάρων» τιμᾶται δρ. 2,50) *Ἀνθηρὰν Ζωήν* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· τὼρα λοιπὸν ποῦ ἔχεις ψευδώνυμον, γράφε μου!) *Ἀθανάσιον Διάκον* (ναί, ὡραία ἰδέα) *Μίαν τῶν Χαρίτων* (χαίρω ποῦ διασκεδάζετε τόσον ὡραῖα) *Ἀφροδίτην τῆς Μήλου* (ἔκαμες πολὺ καλά· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά) *Δ Π. Μπ.* (χαίρω πολύ) *Χρυσῆν Μάσκαν κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 *Ἰουλίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 18 Αὐγούστου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 29 Αὐγούστου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου.

[Ὁ κάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τάνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ σήμερον ἔρχεται ὁ νέος 116ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

348. Λεξίγριφος.

Γράμμα καὶ τέρας θαλασσινὸν
Ἂν θὲς νὰ βάλῃς εἰς τὴν γραμμήν,
Κάποιον ρωμαῖον Ἱστορικὸν
Θὰ σχηματίσῃς εἰς τὴν στιγμήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κίρκης

349. Συλλαβόγριφος.

Σύμφωνον καὶ μιὰ λεξούλα
Τῆς ἁπλῆς μας ὁμιλίας,
Βρίσκουν μέλος τοῦ προσώπου
Καὶ ἰδοὺ μετ' εὐκολίας,
Τῆς Ἑλλάδος ποταμὸς
Σχηματίζεται γνωστός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑορτῆς τῆς Σημαίας

350. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε κάππα, βάλε πῖ
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμή,
Ἀπὸ τ' ἄνθος τὸ κομψόν
Ἕνα δένδρον ὑψηλόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γορδίου Δεσμοῦ

351. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Ἕνας πατέρας κεφαλή,
Δώδεκα γυιοὶ ποδάρια,
Καὶ κάθε γυιὸς στὴ ράχι του
Ἔχει τριάντα κόρες.
Κάθε βραδὺ πεθαίνει ἡ μιά,
Ταχὺ γεννιέται ἡ ἄλλη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντάρτου

352. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ ποταμὸς Εὐρώπης.
* + * = Χρονικὴ διαίρεσις.
* * + * * = Βασιλεὺς τῆς Κρήτης.
* * * + * * * = Ἀττικὸς Συγγραφεύς.
* * * * + * * * * = Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐστριακοῦ Στόλου

353. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 3	=	Ποιητὴς ἀρχαῖος.
2 3 4 5 3	=	Δύναμις.
3 1 6 7 3	=	Ταραχή.
4 2 7 3	=	Νῆσος.
5 1 6 7 3	=	Διαφανές.
6 7 4 7 3	=	Στρατιῶται.
7 4 6 7 3	=	Ἄνθρωποι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Κυπρίου

354-356. Συμπλήρωσις Φράσεων.

1. Σ — τὸ — ς.
2. Μ — τὸ — ν.
3. Φ — τὸ — ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιστῆς-Πατρὶς

357. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ὅρος τῆς Τουρκίας:

1, Ἄνθος εὐῶδες. 2, Γάλλος τραγικός. 3, Διαίρεσις χρόνου. 4, Ἕλλην τραγικός. 5, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 6, Φάρμακον κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λόρδου

358. Φωνηεντόλιπον.

* - χρκτρ - τς - ξλθς - ρτς - ν - * - μτρφρσν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εἶμαι Ζακυνθία

359. Γρίφος.

	ἡμ				
		ἡμ		Φὼρ	
	0		ἡμ		11
	ἡμ			N	
		ἡμ			

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυμηχάνου Ὀδυσσέως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 28—29.

281. Σολωμός (σόλ, ὡμός.) — 282. Ἀνάφη (ἀν, ἀφή.)— 283. Ὅμηρος-μηρός.— 284. Ρῆνος-Τῆνος. — 285. Ἐνώτιον - ἐνώπιον.— 286. Πάτμος-ἀτμός.

287.

Π	Ρ	Ι	Α	Μ	Ο	Σ
Ρ		Α		Ε		Υ
Ι	Α	Π	Ε	Τ	Ο	Σ
Α		Ε		Ρ		Τ
Μ	Ε	Τ	Ρ	Ι	Κ	Η
Ο		Ο		Κ		Μ
Σ	Υ	Σ	Τ	Η	Μ	Α

288. *Ἀργυρέαις λόγχεσι μάχου καὶ πάντα νικήσῃς.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐξ ἀρχῆς προχωρεῖ κανονικῶς, ὑπερπηδωμένου ὅμως πάντοτε ἑνὸς γράμματος.) — 289. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Παλώλης, ΦΙλιππος, ΔαΝια, γορΔή, ΑθηνΑ, ΤυνδάΡεως, ΣχολεῖΟν, ΝικόλαοΣ.)—290. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.—291. Κάλλιον ὄνομα χρηστὸν ἢ πλοῦτος πολύς.—292. *Ἡ ἕξις κόρον γεννᾷ* (Ι ἕξ εἰς κ'-ὄρον-γ'ἐν α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω δελτάρια καλλονὰς μετὰ ψευδωνυμούχων συνδρομητῶν «Διαπλάσεως». Διεύθυνσίς μου: Athoa Kardia, Wady Halfa (Soudan). (Θ, 270)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909
(Θ-271)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀσταλείαν τοῦ φύλλου.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 7.—Στοὰ Πάκτου.